

Herää, sanoi tuttu ääni pääni sisällä. Hätkähdin. Oliko äskeinen totta? Katselin ympärilleni pimeässä huoneessa. Ei mitään. Olin varma, että joku käski minua heräämään. Jos uneksin äskeisen, miksi heräsin? En ymmärtänyt. Jokin pakotti minut seisomaan. Lähdin kävelemään huoneen ovea kohti, kunnes jäähmetyin. Kuulin ääntä. Aivan kuin jotain olisi raahattu portaita alas. Ääni koveni, ja olin paniikissa. Mitä tuolla oli? Minä, vaivainen nuori nainen, yksin pimeässä talossa maaseudulla, eikä kukaan tulisi auttamaan. Seisoin paikoillani noin viisi minuuttia, kunnes ryhdistäydyin ja avasin oven hitaasti. Vasta sen jälkeen tajusin, että minulla ei ole mitään, millä puolustautua. Mutta ääni oli loppunut, joten päätin jatkaa ilman puolustusta. Muistelin kuitenkin koko ajan karatekurssilla oppimaani. Kävelin portaiden päähän, nojautuen seinässä olevaan syvänteeseen. Mutta mitäs helvettiä minä omassa talossani pelkäsin? Niinpä päätin astella rohkeasti alas. Portaissa aloin kuitenkin epäröidä. Tuntui kuin kaksi eri puolta olisi komentanut minua. Toinen kannusti menemään rohkeasti alas, toinen käski puolustautumaan ja odottamaan sopivaa hetkeä piilossa. Mutta mitä minä tekisin? Jos kyseessä oli murtovaras, olisin suojaton. Niinpä päätin pysytellä portaikossa ja kuulostella hetkisen. Ei mitään. Pelkkä hiljaisuus vastasi pelokkaan naisen hengitykseen pimeässä. Nyt hivuttauduin hitaasti alemmas, aina vain alemmas. Pian olin viimeisellä portaalla, ja tuo raahaamisen ääni voimentui. Mitä siellä oli? Paloin halusta tietää, mutta säilytin malttini. Äänen hiljennyttyä hipsin lattian poikki keittiöön. Avasin veitsilaatikon ja otin suusrimman veitseni, mitä minulla oli. Se oli japanilainen keittiöveitsi. Terä 30 senttimetriä. Hiippailin olohuoneen nurkalle, rukoillen ettei kukaan tekisi samoin olohuoneessa. Suljin silmäni, vedin syvään henkeä ja heittäydyin olohuoneeseen veitsi ojossa. Avasin silmäni. Ei mitään. Katsoin hiukan vasemmalle, ja juuri silloin salama välähti. Näky piirtyi verkkokalvoilleni ikuisesti. Pienikokoinen, valko-oranssi ja veren tahrима hirtetty kettu. Veitsi putosi lattialle, ja minä aloin kiljua. Samassa olohuoneen nurkan takaa työntyi esiin haulikon piippu. Katsoin sitä, ja kaikki alkoi näyttää hidastelulta. Aseen laukaus oli korviahuumaava, ja luoti syöksyi hitaasti minua kohti. Sekunnin murto-osa ja makasin lattialla. Tunsin kuinka veri vuosi päästäni. Sitten eteeni heitettiin järkyttävän asia koskaan. Pienenpieni kissa, joka oli yltäpäältä vereen tahrittuna, mutta elossa. Vedin kissan vielä lähelleni kuiskaten sille: -Tulet kanssani taivaasen, pikkuinen. Kissa hengähti syvään, sulki silmänsä ja raukesi iäksi. Minä kuulin vielä, kuinka murhaaja kylmänrauhallisesti kääntyi, käveli ovelle ja lähti. Auton ääntä, ja syvä hiljaisuus. Jokelan sukutalon nuóri kaunis hallitsija oli kuollut.